Ч. 71. Пятниця 16 (3) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ческих таборів. — Переворот в Турсччині.

Чеські дневники розважують живо можливости, які можуть зайти в ческій політиці підчас повеликодної сесиї. Католицко-народний посол Шілінґер, член парляментарної комісиї „Славяньского Союза", помістив в берненьскім „Hlas-і" статю під заголовком „На нову дорогу", в котрій між иншим виводить:

Всі познаки промовляють за тим, що ческа політика забирає ся до звороту на нову дорогу. Ми започаткували у Відни чинну політику. При тій політиці повинні Чехи витревати. Ніяка инша дорога не веде до сего, щоби прислужити ся нашому народови під політичним, національним і економічним взглядом, як лише дорога спільно рішаючої сили і впливу в коронній раді, в центральних урядах і в цілій державній управі. Ческій політиці стоять отвором тілько дві дороги: Або ми можемо попирати правительство а тоді даємо єму не лише наших міністрів але також наші голоси до розпорядимости, щоби позискати постепенно рішаючий вплив, або не можемо попирати правительства, але тоді не вільно нам пристати на се, щоби чеські міністри засідали в правительстві, котре хочемо усунути. Яка-небудь непослідовність продовжує лише кризу а борба стає чим раз тяжшою. Ми самі без сумніву за слабі, щоби підняти рішаючу борбу. Тому конечно треба зєднати собі щирих союзників, визначити побіч державно-правних проґрам проґраму на найблизшу будучність а передовсім пригадати собі, що ліпше поступати в перед крок за кроком а не ставати і що в Австриї сей рішає, хто має управляючу власть в своїх руках.

Ческо радикальний берненьский орґан остерігає перед обструкциєю протав язикових предложень а більше сподіває ся, що розправа в парляменті розширить язикове питане на цілу Австрию. Державно-правним сумнівам Чехів протиставить сей дневник ось що: Належить створити підставу до управильнення язикового питаня у всіх краях. Дійде ся до переконаня, що язикове предложене, призначене лише для одних Чех, є неможливе і що повинно бути заступлене предлогою, призначеною для всіх країв. Аж тоді може ческа делеґация спинити дальшу розправу над предложенем. Таке поступоване найде поперте „Славяньского Союза" і социял-демократів; мусить загнати Німців в просмик і тоді ческа політика дійде знов до рівноваги.

Константинопольский кореспондент Times-а доносить, що — як тепер показує ся — правительство знало о лагодячих ся подіях, однако видані зарядженя показали ся недостаточні. В понеділок заявлено воякам, що мають стріляти до своїх товаришів, коли дістануть знак від офіцирів. То була причина бунту вояків. Вість та рознесла ся блискавкою по всіх касарнях. Ві второк рано зібрало ся войско і товпи народу під мошеєю Софії і під парляментом, обсаджено телеґрафічні уряди і значну часть дротів поперериване. Офіцирів, що опирали ся, увязнено — двох горячих молодотурків убито, один з них в калужи крови лежав цілий день на улици. В місті були лише чотири баталіони і часть артилериї вірні правительству. Навіть ґвардия і полки солуньскі прилучили ся до ворохобників. Бунтівники окружили парлямент, а надходячих послів витали окликами „гура" і граєм на трубах. Кількадесятьох послів до полудня старало ся втихомирити зібраних перед парляментом. З Пери безнастанно напливали відділи войск. Гільмі паша стратив відвагу. Против ворохобників вислав їздців, вірних правительству, однако ті не хотіли стріляти до своїх товари-

37)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Пояснене, яке зложив Вальтер в присутности чотирох осіб, здивувало на хвильку всіх, так, що они станули мов остовпілі. Юлія перша відозвала ся.

— Ми повинні були зараз здогадати ся, — сказала она — що той мужчина, з котрим Марійка Бартлї була над озером, то не був ніхто инший, лиш Вальтер, єї чоловік, котрого она вже давно полюбила.

Тимчасом старий слуга і ключниця зі страхом споглядали на полковника і чекали, що з того всего вийде. А полковник відозвав ся:

— Перше, що нам треба робити, то їх ратувати — сказав полковник Кліфорд — а відтак вже мій дім і мої руки мають бути отверті для жени мого сина.

Вальтер вчувши такі слова з уст свого батька, урадований кинув ся єму на шию, а відтак сказав: Нехай нам Господь Бог заплатить за то, любий тату! Тепер однак не пора на довгі бесіди; треба брати ся до діла. — По сих словах Вальтер вибіг з хати.

Старий полковник сказав тоді до своєї ключниці, пані Мільтон: Мій син певно не скорше верне сюди, аж ціле діло буде скінчене. Треба длятого, щоби мав десь недалеко копальні спочити. Кажіть заложити коні до брички і поїдьте до гостиниици „під сіро-бурою коровою" і приготовте там все, що потреба.

Пани Мільтон не треба було два рази говорити. Она забрала зараз все що було потреба, навіть і постіль для молодого пана і поїхала зараз до згаданої гостинниці.

Полковник Кліффорд добре осудив свого сина. Вальтер станув попереду одного відділу робітників і працював день і ніч на місци, позволивши собі ледви дві години спочити. Тимчасом коло копальні вугля збирали ся великі маси людий. Переважно вистоювали тут цілими годинами жінки засипаних робітників, плакали та заводили та заєдно допитували ся, що стало ся з засипаними та чи скоро їх видобудуть зпід землі, хоч би вже й мертвих. А робітники коло обох закопів працювали пильно, щоби добути ся до засипаних. А що тут в найблизших днях не можна було сподівати ся ніякої зміни, то розкажемо тут тимчасом про инше зухвале підприємство.

Монктон і Бартлї стали собі тепер явними ворогами. Монктон заклав ся, що пімстить ся на своїм невірнім спільнику, але розважившн собі теперішне положене, взяв ся виконати той плян, який уложив був перед многими літами в день єго арештованя в конторі Бартлія. Може бути, що читателї вже забули той плян, то в слідуючім пригадаємо єго.

Монктон зателеґрафував до адвоката пані Брегем і зажадав безпроволочної розмови з нею та назначив час стрічи. Адвокат пішов сам до неї і застав єї дуже зажурену. Она не чекаючи, аж єї адвокат їй скаже, чого прийшов, подала єму причину своєї журби та сказала, що боїть ся, щоби єї чоловік не зійшов з розуму. Єго сон не бере ся, в ночи стогне а через цілий день і слова не промовить.

Під ту пору заграничні папери несподівано то дуже спадали то ішли в гору а бистроумний адвокат зараз здогадав ся, що той посередник біржевий спекулював видко на власну руку і потерпів велику страту. Він пояснив длятого зараз пани Брегемовій, яка може бути того причина, а відтак розповів їй, що переказує Монктон через него.

Пані Брегемова аж розплакала ся корчевим плачем і сказала, що під ніяким услівєм не хоче видіти ся з Монктоном. Коли єму потреба гроший, то она готова продати свої дорогоцінности і дати єму гроші, але свого чоловіка в нещастю не покине.

Одержавши таку відповідь, вернув адвокат з нічим і розповів все Монктонови, котрий однак упер ся і сказав, що єму гроший не треба, але він хоче особисто побачити ся з Лукією. Коли адвокат зачав єго переконувати, що то не може бути, вхопив він за капелюх і хотів вже вийти кажучи, що він чей і сам знає, куди дорога до пані Брегемової. Остаточно адвокатови удало ся єго успокоїти і намовити до того, щоби Монктон ще раз прийшов до него о четвертій годині по полудни а він тимчасом піде до своєї клієнтки і поговорить з нею.

— Добре! — сказав на то Монктон і пішов.

Адвокат пішов зараз до пані Брегемової і

шів, лише у воздух. Вскорі в дорозі до парляменту появив ся в повозі міністер судівництва. Вояки кинули ся на міністра і убили его. Їдучого з них разом міністра маринарки ранили. О годині 4-ій по полудни кільканацятьох послів удало ся до Ілдіз кіоску і наклонили султана, аби привернув до власти Кіяміля пашу. В тій хвили чим раз більше войск надходило з провінциї до столиці. Із Скутарі прибували цілі баталіони і уставляли ся під мошеєю і під парляментом. Пізним вечером оголошено зібраним товпам рішене султана. Роздали ся оклики в его честь. Войско почало стріляти у воздух сліпими набоями, що тревало півтора години.

Вчера вже в Константинополи втихомирило ся і поки що нема небезпечности, що ворохобня буде ширити ся дальше; хиба би молодотурки схотіли утворити знов своє правительство і втягнули до борби віддане собі войско. Тоді могло би прийти до великого розливу крови. Однако, як сказано, поки що на то не заносить ся, бо віденьскі банки одержали від своїх филій в Константинополи депеші, що від вчера там спокій і що нема ніякої небезпечности.

З головного ратункового комітету.

Дня 3 цьвітня відбуло ся XII засіданє головного ратункового комітету. Комітет рішив призначити квоту 450.000 К на підмогу в достарчуваню бараболь до садженя на весну. Сю квоту розділено між повітові комітети, котрі мають закупити бараболі до садженя і на продаж по 3 К за метричний сотнар, значить дешевше від ціни купна. По сій ціні продавати-ме ся бараболї для найбіднійшого населеня в громадах, навіщених повеню і в тих, де є недостача бараболь. Відтак сповістив п. Намістник комітет, що міністерство публичних робіт призначило 750.000 К на направи доріг, знищених повеню, щоби сим способом прийти з помочию населеню. П. Намістник порозумівае ся з краєвим Виділом в справі вихіснуваня сеї квоти. Краєвий Виділ одержав вже зголошеня із 48 повітів і опрацьовує на основі сих зголошень проєкт і кошторис направи доріг.

На основі сего проєкту, котрий має бути скінчений в найблизших днях, розділить Намістник сю квоту 750.000 К як державну субвенцию на направу поодиноких доріг і сповістить про се повітові виділи. Державна субвенция буде призначена виключно на земельні роботи, що давати-муть населеню заробітки. Краєвий Виділ буде асиґнувати субвенцию разом із субвенциями, призначеними з краєвого фонду і буде доглядати виконаня робіт. Колявдацию робіт будуть переводити автономічні орґани з участю державних. Роботи почнуть ся в другій половині сего місяця. В міру випрацьованя поодиноких проєктів краєвим Виділом, буде видавати правительство дальші державні субвенциї на будову нових доріг і на направу старих.

З уваги на те, що на сім кінчить ся акция, розвинена торічного року ізза елементарних нещасть, представив п. Намістник комітетови цілий образ сеї акциї. Квоту звиш 400.000 корон ужито на безпроволочні підмоги для громад, найбільше навіщених нещастєм, а квоту 2,100.000 кор. ужито на закупно зерна на осінні і весняні засіви та бараболь для бідного населеня на дарову роздачу або дешеву продаж. Цілу ту акцию переведено з можливою точностю і поспіхом, а небогато було таких случаїв, що достарчене зерно показало ся лихим. Квоту 700.000 кор. з державних і 200.000 кор. з краєвих фондів ужито на достарчене населеню по зниженій ціні 1500 ваґонів паші. Для зародових селяньских обор і для бугаїв, субвенционованих, для зародових обор середної посілости і для прочих посідачів продавано пашу по зниженій ціні.

Ся акция стрінула ся з найбільшими перепонами, бо хоч достарчене паші розділено на 4 роди, тяжко було найти потрібну скількість паші і годі було достарчити єї всім повітам одночасно. Найбіднійшим селянам роздано даром 1.000 ваґонів відпадків камінної соли для поправи паші для худоби. Кошти транспорту соли виносили звиш 100.000 К. На безпроцентові позички для середних посідачів призначено наперед 600.000 К, а відтак ще 400.000 К в тій цїли, щоби сю акцию розширити також і на арендаторів та щоби дати позички не лише тим посідачам, що мають 100 до 250 гектарів землі, як рішено з початку, але також і тим селянам, що мають землї 60 до 100 гектарів або і менше. Тож неправдиві є чутки, немов то сї позички забрала сама тільки більша посілість. Комітет призадумував ся також і над удїлюванем позичок дрібній посілости, але показали ся великі трудности, бо тяжко було поставити границю між найбіднійшими посідачами, кому мож позичити а кому ні; також стягане позичок представляло поважні перепони. Для того більш вказаним являло ся достарчувати збіже, пашу і сіль в сей спосіб, як се запорядив п. Намістник на основі ухвал головного комітету, а тепер дати поміч населеню заробітками при направі доріг.

застав єї заплакану. Она подала ему отвертий лист.

Брегем був зовсім зруинований і мабуть ще чогось допустив ся, до чого не хотів признати ся. Він втік до Америки і написав до Лукії лист, щоби она всі гроші, які ще дома знайде, забрала собі та щоби попродала всі меблі, заким їх зафантують. Одним словом Брегем в тій хвили був, видко, дуже перепуджений і думав лиш о тім, як би то можна як найскорше втечи.

Адвокат старав ся по можности подати Лукії якусь розраду а притім і зачав єї намавляти, щоби она пристала на жадану стрічу з Монктоном.

— Про мене — відповіла она. — Трудно ставити опір; нехай сюди прийде.

Тому однак адвокат спротивив ся і радив їй не казати Монктонови нічого, що она тепер бідна і опущена. Отже стануло остаточно на тім, що она постановила зійти ся з Монктоном в канцеляриї адвоката. Монктон, побачивши Лукію, сказав до неї:

— Нині послідний раз докучаю тобі, люба Лукіє; але нині мусиш мені помочи дійти до щастя.

— Як твоя воля, Леонарде; але скажи мені, як то зробити — сказала она на то недовірчиво.

— Мусиш поїхати зі мною до Дербішір, або як волиш, зійти ся зі мною в Дербі... Лиш не бій ся нічого! Я не жадаю зовсім того, щоби ми їхали як чоловік і жінка.

— О то тобі й не розходить ся — відтяла ся Лукія. — Але якого то рода злочин?

— Злочин! — повторив Монктон і зачав розглядати ся по комнаті, мов би хотів переконати ся, чи там кого нема. — Який злочин?

— Той, при котрім маю тобі помагати! Таж я знаю, що всі твої пляни на одно виходять.

— Але сим разом не розходить ся о злочин, лиш о то, щоби ти зізнала, що ти того а того дня повінчала ся з молодим мужчиною, котрому на імя Вальтер Кліффорд.

— Так, отже я маю сказати, що я дня 11. червня 1861 р. повінчала ся з Вальтером Кліффордом — сказала Лукія гнївливо а відтак додала: Ні, я того не можу зробити.

— Добре, добре, маємо ще час о тім порозуміти ся — сказав на то Монктон. — Отже коли будеш готова до виїзду?

— Дай мені три дні часу.

— Добре, дам тобі та й не будеш мусіла там довше задержувати ся а з добичі дістанеш свою пайку.

— Дякую тобі за твою ласку; волю піти на службу і запрацьовувати ся хоч би й на смерть.

— Коли ти так не любиш гроший, то може би ти мені позичила 50 фунтів.

— Я не маю гроший при собі — відповіла Лукія — але попрошу пана Мідльтона, може він мені позичить.

Сказавши то, отворила она двері від сусідної комнати і спитала одного з писарів, чи може з адвокатом поговорити. Небавком увійшов адвокат а коли Лукія ему розповіла, о що розходить ся, він згодив ся з як найбільшою охотою. Постарали ся отже зараз о вексель і підписали его а адвокат дав Монктонови свій чек на пятьдесять фунтів. Відтак обоє супруги розійшли ся а Монктон зателеґрафував до своєї господині на хуторі, що приїде зі своєю сестрою, котра потребує сьвіжого воздуха і всякої вигоди, але й добре за то заплатить.

Робота ратункова в копальни вугля Бартлія була дуже утруднена, бо входовий закіп, що впрочім лиш рідко при вибухах буває, був цілий засипаний, а люди, що его розкопували, були обмежені лиш на вузоньке місце і не могли вести роботи на більші розміри. Бартлї постарав ся о довжезні ужиска і поприв'язував до них візочки, котрими вивожено румовище з обох закопів, через що зискувало ся богато на часі. В новім закопі ішла робота труднїйше, але в старім, де матерiял був не так твердий, робота поступала жваво наперед. Вальтер пішов длятого до сих робітників і ледви що пробув між ними дві години, як один з них крикнув: Жваво люди! копайте скорійше, они із середини добувають ся до нас. В сій хвили втихла вся робота і всі стали надслухувати, як засипані із середини розкопували ся і добували ся на верх.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 15-го цьвітня 1909.

— Іменованя. Дирекция почт і телеграфів іменувала укінчених ґімназиястів, Мих. Кніпцеля і Ад. Матику практикантами почтовими першого у Львові, другого в Тернополи.

— Відшкодоване за постріленє. З Угнова доносять: Ще в 1905 р. дня 27 грудня вибрав ся був п. Корнило Целевич, технік, син нотаря в Угнові, разом з пп. Володиславом і Львом Стахневичами на польоване до Новосїлок передних, положених саме над российскою границею. Пан Целевич пострілив заяця, котрий однак забіг до лїса положеного на российскій стороні. Стоячий на сторожи российский вояк придивляв ся всему, а на просьбу п. Целевича пішов до лїса пошукати заяця. Не знайшовши его, завів розмову з п. Целевичем і попросив его о папіроса, а відтак ще й о позволенє оглянути его рушницю, котру ему пан Целевич подав. Вояк, іменем Никифор Онишенко, закинув рушницю на плече, а тоді оба Стахневичі, видячи, на що заносить ся, пустились втікати. Вояк стріляв тоді за ними, але хибив, а п. Целевич видячи, що то не жарти, пустив ся й собі втікати. Вояк крикнув тоді „стій, бо стріляю“ та й зараз стрілив і поцілив п. Целевича в ліву ногу, а куля зломила ему кість в нозі. Він впав на полях по австрийскій стороні досить далеко від границї. Може в годину опісля надійшли вояки в недалекої станиції российской і занесли п. Целевича до своєї касарнї а звідтам відставили его до Томашова. По великих трудах удало ся нотареви п. Целевичеви відшукати свого сина і видобути в Росиї. По переведених карно-судових доходженях внесла п. Целевичева просьбу до міністерства

справ заграничних о признане відшкодоване синови Корнилови. Тепер остаточно справа закінчила ся і правительство російске признало п. Целевичеви відшкодоване в сумі 10.000 рублів.

— Міліонова крадіж. В ночи з дня 11 на 12 цьвітня с. р. вломив ся невислідженнй доси злодій у Відни до склепу ювілєра Шнаєра при головній улици Марґаретен ч. 47 і вкрав звідтам 50 брилянтових перстенів, 1 брилянтову брошу, 10 брилянтових ковтків, 120 золотих годинників мужеских і дамских, 47 золотих брош, 82 золотих ланцушків, 500 золотих перстенів, 400 пар золотих ковтків, 92 срібних ланцушків, 200 золотих брельоків і кількасот штук товарів з нового золота.

— Дрібні вісти. „Сокіл" в Бережанах уряджує дня 18 с. м. в салї „Надії" аматорске представлене: „Заручини по смерти", комедия в 2 діях і „Зразковий муж". Опісля забава з танцями. — Нині розпочала ся карна розправа против Мирослава Січиньского о убите бл. п. намістника ґр. Потоцкого. — Почтова експедиентка, Валерия Керцерова, сприневіривши на почті в Рудольфсдорфі снятиньского повіта 8000 К, втікла разом з чоловіком і дітьми. — З сїний реальности при улици Кривій ч. 12 вкрадено тяжкий куфер з річами вартости звиш 300 К. — В Станиславові мають бути заведені електричні омнїбуси.

— Сполошені конї. Вчера перед полуднем в Ринку сполошила ся пара коний якогось посесора, котрий приїхав з провінциї на вид воза трамваевого і впала на громаду людий. Щастєм можна назвати, що скінчило ся лиш на двох жертвах, прочі особи могли ще в пору розбічи ся на всї сторони. Одну з жертв, Ядвиґу Віскочіль, жінку пекаря, конї так потовкли, що погогівля ратунково ва мусїла відставити еї до шпиталю. Друга жінка, котра дістала ся під віз, на щастє потовкла ся лиш легко.

— Незвичайний ювилей, бо 30-літної без перервної працї в однім і тім самім заведеню, почавши від молодого практиканта аж до самостійного управителя одного з перших заведень друкарских у Львові, обходить нині п. Іван Недопад, директор друкарнї „Gazet-и Lwowsk-oї" і „Народ. Часописи" (дра В. Лозиньского). Ювилят уроджений в 1863 р. у Львові, син друкаря і диспозитора друкарнї, по укінченю шкіл з замилуванєм до того званя, противно волї родичів, вступив до друкарнї яко практикант друкарский дня 15 цьвітня 1878 р. а по чотиролітній науцї вписав ся на складача в 1882 р., де працював аж до часу, коли мав вступити до войска. Вислуживши у войску, вернув назад до тоїже самої друкарнї і працював як складач при „Ґазетї Львівскій" аж до 1896 р. В тім роцї відбув подорож наукову до Відня, Липска, Берлина і т. д., щоби пізнати основно найбільші заведеня друкарскі а вернувши в 1897 р., був іменований директором друкарнї та позістає до нинї на тім становищи.

— З тов. ім. сьв. Ап. Петра в Перемишли. Дня 1-го цьвітня 1909 р. відбуло ся засїданє Видїлу товариства, на котрім роздїлено беззворотні запомоги в сумі 3.220 К отсим церквам: в Кривчи, Цьвіржи і Михалевичах по 600 К, в Динові 550 К, в Прусїку 320 К, в Острові коло Ярослава 250 К і церквам в Чорнокінцях к. Мужилович, Поляні к. Тарнави і Вітошинцях к. Гороховець по 100 К. — При тій нагодї подаємо до публичного відома, що на цїли нашого товариства пожертвувало товариство „Днїстер" на сей рік 700 К. За сю щедру жертву складаємо товариству „Днїстер" сердечну подяку. Вже сама жертва наглядно показує, чим є руске товариство „Днїстер" і як ми повинні зглядом него заховатись. Думаємо, що більше говорити о тім не треба.— За видїл товариства ім. сьв. Ап. Петра в Перемишли: о. *Мриц*, предсїдатель. о. *Васильк*е*вич*, секретар.

— Нещасливі пригоди. В готели французкім від сторони подвіря мив оногди вікна на III. поверсї 19-лїтний Кость Басишин а перехилившись занадто, стратив рівновагу і впав аж на долину. Нещасливий зломив собі праву ногу, кість носову і поранив лице в кількох місцях а що найгірше, дістав потрясеня мозку. Поготівля ратункова відставила его в ставі безнадійнім до шпиталю. — Візник Ізраіл Лапаювкер віз вчера ул. Огородницкою сіно. Позаяк та улиця дуже нерівна і віз що хвиля міг був перевернути ся, Лапаювкер піддержував его. Мимо того віз перевернув ся і придушив Лапаювкера цїлим своїм тягаром. Нещасливого мусїла стация ратункова відставити до шпиталю.

— Шість місяців в шафі. В селї Техентині коло Людвиґслюст в Мекленбурґскім князївстві стала ся така подія: 14-лїтний син тамошного зарібника Коха вкрав був в місті Ґрабові перед шести місяцями ровер і від того часу щез. Коли полїция зачала за ним шукати, родичі сказали, що він поїхав до свояків до Берлина і там перебуває. Але надармо шукала за ним і берлиньска полїция; хлопця не можна було нїгде знайти. Коли жандармерия сими днями зробила ревізию в домі родичів пропавшого хлопця, знайшла его остаточно укритого в шафі з річами. Хлопець сидів замкнений в шафі через цїлих шість місяців, не мив ся і не чесав ся через цїлий той час і виглядав як дикий а волосє звисало ему мало що не по пояс. Хлопчиско анї кроком не виходив з шафи а родичі давали ему в шафі їсти. Нїхто, навіть, комірники, що мешкали разом з Кохами, не знали, де хлопець подів ся. Жандарми відставили хопця до арешту а родичів потягнено до судової одвічальности за укриванє — злодія.

Телеґрами.

Відень 15 цьвітня. „Polit. Korr." потверджує, що нїмецкий наслїдник престола кн. Вільгельм, вертаючи з Румунії, відвідає цїсаря Франц Йосифа. Візита має наступити дня 25 с. м.

Константинополь 15 цьвітня. Склад мінїстерства, о котрім вже донесено, одержав санкцию султана; лиш мінїстер маринарки іменований тимчасово. Вчера відбула ся нарада нового кабінету.

Петербург 15 цьвітня. Вступне слїдство против бувшого директора департаменту полїциї Лопухіна вже укінчене. Нині буде доручена обжалованому копія акту обжалованя.

Константинополь 15 цьвітня. Мінїстер справ внутрішних вислав до всїх вілаєтів успокоюючі депеші о тутешних подіях. — Підчас послїдних розрухів знищено також льокалї клюбу Молодотурків і клюбу молодотурецкого жіноцтва.

Константинополь 15 цьвітня. Мінїстерство війни старає ся тепер о доповненє стану офіцирів в переважній части тутешних полків, бо позістало лиш небогато офіцирів. Ті офіцири, що належали до молодотурецкої партиї або були зненавиджені, щезли.

Константинополь 15 цьвітня. Товпа під проводом вояків ограбила і знищила до тла редакцийні льокалї молодотурецких часописий „Танїн" і „Шураї Уммет". Начальний редактор „Танїна" Гуссеін Джагід і посол із Солуня Джадід мали сховати ся до одної з амбасад. Надзвичайні виданя часописий доносять, що в їх місце прийде начальний редактор „Ікдаму" Алї Кемаль і редактор часописи „Нізам". Також і инші молодотурецкі посли і богато визначних Молодотурків поховало ся або повтїкало. Вояки і ґрупи осіб цивільних як також поодинокі особи устроюють демонстрациї і крики на улицях против комітету. В надзвичайнім виданю одної з часописий донесено, що посли зложили присягу воякам, що від тепер будуть сповняти свої обовязки згідно з приписами шеріяту.

Курс львівский.

Дня 14-го цьвітня 1909.	Платять К c	Жадають К c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . . .	582·—	592·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	390 —	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	555·—	562·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·60	110·20
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краев.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев. .	94·50	95 20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
" " 4% льос. в 41½ лїт.	96·50	—·—
" " 4% льос. в 56 лїт.	94 20	94·90
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98 50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
" " " " 4½% . .	99 70	100·40
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 кор.	93·30	94·—
Позичка краев. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 кор.	94·30	95·—
" м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50 25	54·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	30·75	32·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	66·—	72·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·60	23·60
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·15	117·35
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефону ч. 527).